



Y FORA AZNAR

**fora imperialistes
de l'Irak!**

nº 40 - maig 2003 - donatiu 1,50 euros

Editorial, bloc central :

Fora Aznar

Fora l'imperialisme de l'Iraq

pàg. 3, 6-15

Sindical:

**Guerra i classe, crisi a CCOO, Sintel,
Dobles escales salariales, LOCE.**

pàg. 12-16

Política:

A sis mesos del Prestige

Aberrri Eguna

Egunkaria, endavant

pàg. 4-5

Internacional:

Iraq, Cuba, Argentina, Mèxic

pàg. 8-9 i 18-20

Especial: Municipals 03



LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

“Mi vida sin mi” de la directora Isabel Coixet. Hem de començar dient que és una pel·lícula que parla de la mort d’una manera directa, fet poc habitual al cinema, també poc habitual a la nostra societat on la mort queda soterrada i desterrada de tot arreu. De tal manera que a hores d’ara ja esteu pensant que no voleu veure un film sobre la mort. Us equivoqueu. Heu d’anar a veure *Mi vida sin mi* perquè parla de la mort des de les ganes de viure, des de l’humor i l’amor, des del dolor i la serenitat.

Una dona jove sap que

se li està acabant el temps i ens dóna a tots una lliçó de vida. És cert, heu d’anar a veure-la amb un parell de mocadors perquè –a més de riure– us cauran algunes llàgrimes, però no seran amargues sinó de consol, de gratitud. Tan alliberadores que, quan sortireu de la sala, us sentireu millors persones fins i tot més justes.

Com deia algú sembla que “vivim temps de derrota de la intel·ligència” i per això cal agrair que algú faci una obra d’art versemblant a mitja veu i amb una gran força, elegant i terriblement humana.

Sabies que el Ministeri de Foment va crear i encarregar a un organisme autònom però dependent d’aquest ministeri l’execució de les obres de l’Ave Madrid-Barcelona, i que aquest organisme s’anomena GIF (gestor d’infraestructures ferroviàries)?

Sabies que la principal empresa a qui el GIF va adjudicar realitzar les multimilionàries obres de l’Ave Madrid-Lleida és una UTE constituïda per Cobra i per una empresa italiana del grup de Berlusconi?

Sabies que aquesta operació va tenir un Comissionista que es va embutxacar 8.000.000.000 pts (vuit mil milions de pessetes de les d’abans) per intermediar entre les empreses adjudicatàries i el GIF?

Sabies que el nom d’aquest comissionista és ALEJANDRO AGAG?

Sabies que AGAG va casar-se l’any passat amb la filla d’Aznar, en el *Real Monasterio de El Escorial*, en presència de Berlusconi i Blair com invitats d’honor, en una cerimònia que pot qualificar-se també de ‘reial’ pel protocol i les despeses derivades per l’Estat?

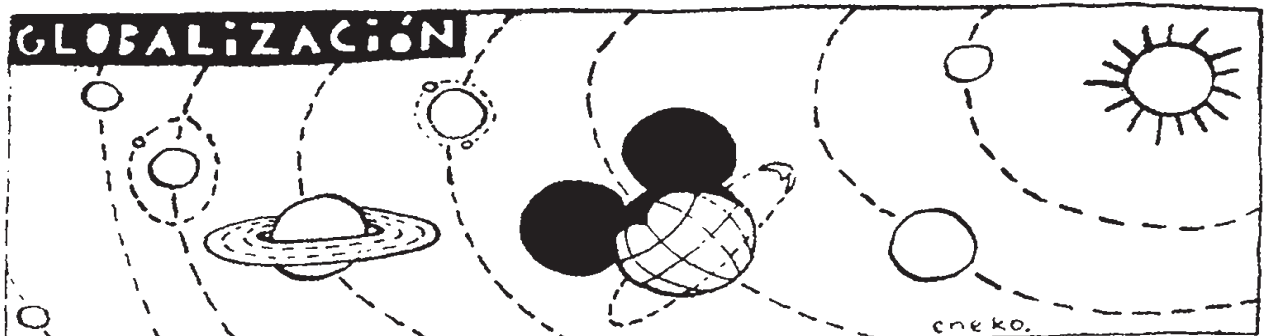
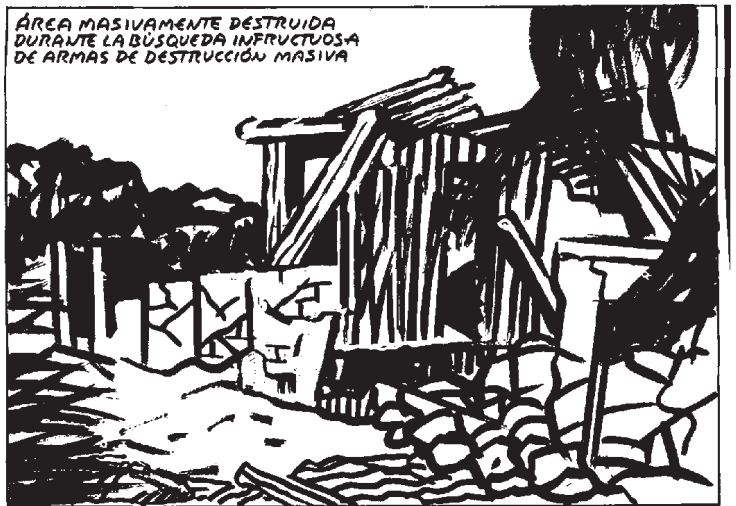
SENSE COMENTARIS



Cada persona lluita com pot...

Dels diaris

(Abajo, *El Roto*. Más abajo, Eneko)



Els EUA han completat l'ocupació de l'Iraq. La victòria militar ianqui és un retrocés de la lluita dels pobles contra l'imperialisme, no s'ha de minimitzar. Els EUA posen al capdavant del govern d'ocupació al general retirat Jay Garner, que combina els interessos de la indústria d'armament i del petroli amb una estreta aliança amb Israel, el veritable Estat imperialista de la zona. El Govern d'ocupació serà provisional però ja preparen 4 bases militars permanents pel futur.

Però la derrota militar no és una desfeta completa del poble iraquí que per milers i milers es manifesta tot exigint la retirada de les tropes d'ocupació. Sadam no va armar al poble per a defensar el país de l'agressió –primer estava la seva pròpia seguretat-. D'aquesta manera s'entén la caiguda en bloc de la resistència armada amb la caiguda del règim, o l'entrega de Bagdad sense combat (potser pactada) que era un pla establert amb antelació, doncs no hi havien preparatius per defensar la ciutat (minada de ponts i avingudes importants...). L'existència del règim de Sadam era –com deiem- un obstacle per enfrontar l'agressió imperialista. Avui el xoc entre l'imperialisme i el poble iraquí apareix nítidament sense cap enmascarament.

S'ha constatat també la dificultat per a substituir un règim extremadament centralitzar i el buit de poder que genera. Potser per això a la Guerra del Golf Bush para va preferir conservar a Sadam amb la Guàrdia Republicana intacta. El veritable enemic de l'imperialisme són els pobles, no el propi Sadam. Els EUA han de recomposar per complet l'aparell de l'Estat. Aquest procés provoca un període d'extraordinària inestabilitat política. D'altra banda la qüestió del poble kurd segueix sent absolutament incompatible amb els interessos del règim turc, provocant un altre focus d'inestabilitat al nord. I finalment, el triomf militar colpeja el moviment antiguerres mundial, però ¿el liquida o permet que asumeixi un contingut més nítidament antiimperialista contra l'ocupació? Aquesta és la disjuntiva. Aquesta qüestió està plantejada en la contunuitat de les Plataformes antiguerres i a la propera reunió de Berlin del 26 i 27 d'abril. Cal donar contunuitat a la lluita contra l'ocupació imperialista de l'Iraq, que es fixi una nova jornada de lluita mundial contra l'ocupació a mitjans de maig i que s'estableixin ponts solidaris amb la Intifada palestina.

Aznar vol passar full ràpidament sobre la guerra per tal de preparar en altres condicions les eleccions. No se li ha de permetre. El 1r de maig ha de tornar a ser una manifestació massiva per fer fora el Govern de la guerra, de l'ocupació imperialista de l'Iraq, de l'atur, la repressió i el *chapapote*... Cal exigir manifestacions massives i unitàries, acabant amb el sectarisme i la divisió que imposen les direccions sindicals.

La següent cita seran les eleccions municipals del 25 de maig. Les eleccions no són la millor manera de fer fora Aznar, nosaltres defensàvem la vaga general, però les direccions sindicals – en particular la de CCOO- i els partits parlamentaris van bloquejar aquest camí per limitar la mobilització contra la guerra a un desgast electoral del govern. Però arribades les eleccions, cal convertir-les en un plebiscit contra el govern. Com li va passar a les eleccions

Fora Aznar!

Contra l'ocupació imperialista de l'Irak!

municipals del 31 al Govern de l'avi d'Aznar, el darrer de la Monarquia. Lamentablement avui no està en joc el règim, però sí el Govern. Si el PP rep un fort cop es més que possible una profunda crisi dins el PP i una accelerada successió d'Aznar. Molts càrrecs han aguantat en la guerra l'aïllament polític i social al qual els ha conduït la política del seu cap, però ¿aguantaran també la pèrdua de butaques per una derrota electoral?

Amb aquesta orientació contra el govern i amb la imperiosa necessitat d'avançar en la construcció d'una nova esquerra revolucionària Lluita Internacionalista hem presentat candidatures a Girona i Barcelona i donem suport a la d'EU en El Prat.

25 d'abril de 2003

LI 

A sis mesos de l'enfosament del Prestige

Galiza, un poble saturat que crida Nunca Más

Explicar per què ha sorgit la Plataforma Nunca Más, com funciona i quins reptes té en el futur són objectius massa amples per aquest article, i això no és cap excusa, més aviat un avís del que trobareu en aquí. Aquestes línies presentem a mode d'esquema idees per a debatre: nosaltres només fem el primer torn de paraula.

La resposta de la societat gallega davant la catàstrofe del *Prestige* s'observa des de fora de les seves fronteres amb els ulls sorprenents de qui no comprèn. I pot ser que la sorpresa no sigui més que una altra conseqüència del disseny polític de l'Estat espanyol. Les notícies que flueixen de costa a costa venen segellades per estereotips i prejudicis interessadament rancis i simplistes. Es tracta de l'existència de bombolles informatives que impossibiliten un diàleg directe. La sorpresa davant l'aparició de Nunca Más és, per tant, normal dins d'aquest tancat esquema.

Fem un exercici de memòria i veurem diferents indicadors que ens parlen dels precedents d'aquesta resposta: 1) El *Prestige* és un més: en 30 anys, 5 marees negres i 7 dels 10 accidents marítims més greus d'Europa. La costa més accidentada del món; 2) La sistemàtica agressió als sectors productius gallegos deixa els seus pòsits: retall de la flota pesquera i la quota làctia, desmantellament de les drassanes, deficientes infraestructures de comunicacions i un llarg etcètera; 3) En els darrers anys es repeteixen les mobilitzacions massives a Galiza: a les lluites universitàries contra la LOU, trobem que el referent a l'Estat va ser la ciutat de Compostel·la; a la vaga general del 20-J, Vigo va ser un dels punts calents: es van manifestar més de 175.000 persones a una ciutat que no arriba a les 290.000. D'aquestes coses ja ningú se'n recorda; 4) L'hegemonia del PP és relativa i el seu caciquisme limitat. De les set ciutats gallegues, sis estan governades pel BNG o pel PSdeG si és que això vol dir alguna cosa. Els nivells d'abstenció superen el 35% i es situen entre els més alts de l'Estat.

A Galiza hi ha pocs conservadors i molts desenganyats. 5) Per últim, arribem a la (in)gestió de la marea negra actual: desinformació, mentida sistemàtica, inexistència de mitjans de prevenció i neteja, difamació, falses acusacions i criminalització del conjunt de la ciutadania mobilitzada. Un conjunt de despropòsits que la població interpreta en clau d'atac directe als seus drets quotidians.

La resposta és clara: davant la manca d'un Estat que aporti solucions, és la gent, amb una intensitat sense precedents, qui agafa



l'iniciativa. La resposta ciutadana és la lògica reacció d'una societat saturada, la societat del mai més.

La Plataforma Nunca Más va començar com una convocatòria de manifestació de l'1 de desembre i la resposta ciutadana va superar tota previsió convertint-se en el motor de la Plataforma. Més de 300 organitzacions pertanyen a Nunca Más, en una estructura heterogènia de la qual podem dibuixar el següent organigrama: L'Assemblea Nacional on cada entitat de la Plataforma té un representant. Es reuneix un cop al mes i deixa a una junta gestora el pes de decisió diària de Nunca Más. Les Assemblees Comarcals formades, normalment, per entitats i representants de les Assemblees Locals. Tenen, també, una junta gestora. Com a tercer nivell, la diversitat de les Assemblees Locals. La seva estructura i composició varia segons la localitat. A nivell local, individus i organitzacions participen, de vegades, indistintament a les juntes gestores. Com a quart organisme que pertany a Nunca Más hi ha els col·lectius de professionals. Així, Burla Negra és el braç cultural, Xustiza Negra, el jurídic o Area Negra d'ensenyants que actuen de forma autònoma. Nunca Más s'ha convertit en un dels

moviments ciutadans més importants i decisius que hi ha hagut a Galiza. En aquest sentit, ha de ser valorat com a peça fonamental per al canvi en el país.

L'anàlisi dels més de quatre mesos d'activitat de la plataforma posa de manifest un significatiu desajust entre la seva enorme base social i la seva estructura orgànica. La gran resposta social que suscita Nunca Más no té un clar reflex en aquesta estructura. La situació contribueix, sense ser l'única causa, a que la participació de la majoria de la ciutadania es vegi limitada, en gran mesura, a secundar les convocatòries. Aquest fet no afavoreix la seva implicació i participació activa, i queda allunyada de la presa de decisions.

Ens trobem davant diverses qüestions: 1) la restricció de l'accés a llocs de responsabilitat de ciutadans que participen a la plataforma a títol individual. En moltes de les coordinadores locals i comarcals únicament poden formar part de les assemblees, coordinadores i/o juntes gestores membres dels col·lectius adherits a les diferents plataformes; 2) el poc pes en l'Assemblea i Gestora Nacional de les assemblees locals i comarcals que no disposen de veu ni vot; i aquestes tenen el contacte més directe amb la ciutadania; 3) l'Assemblea Nacional, principal òrgan decisor, està conformat únicament per les més de 300 entitats o col·lectius adherits a la plataforma havent quedat fora la ciutadania no associada que secunda les convocatòries de Nunca Más.

La situació comença a ser reconeguda cada vegada per un major nombre dels sectors integrants de la plataforma, que reclamen un debat orientat a reflexionar sobre la seva organització interna. Demanen una estructura més d'acord amb els principis assemblearis, que contribueixi a que les decisions siguin d'abaix cap amunt; l'inclusió en l'Assemblea Nacional de ciutadans a títol individual però, sobretot, de les assemblees locals i comarcals; establir canals de comunicació interna que permetin una major fluïdesa de la informació. Un debat obert que contribuirà a enriquir la Plataforma Nunca Más augmentant la participació i el pes de la societat civil en la seva estructura.

Vítor Manoel Cabral Rodrigues

Paulo Jablonski Garcia

Membres de la Plataforma Nunca Más de Catalunya

www.nuncaMásdecatalunya.org

Euskal Herria

Aberri Eguna

Aquest any la celebració de l'Aberri Eguna a Euskal Herria ha estat marcada per un signe clar de divisió dins les formacions nacionalistes (van haver 10 celebracions). Com Li vam assistir a la celebrada a Iruña.

La divisió esmentada contrasta amb el discurs d'Arzallus en el qual reclamava la unitat d'aquestes forces. És evident que la burgesia basca intenta, amb un discurs



radicalitzat, captar el vot del nacionalisme amb una falsa unitat. Les diferents convocatòries del PNB, EA i l'esquerra abertzale agrupada en la plataforma AuB (Autodeterminaziorako Bilgunea) posen en evidència aquesta clara divisió en una situació en la qual tots reivindiquen l'autodeterminació del poble basc. El fals discurs del PNB, que per una banda presenta querrel·la contra Garzón i planteja el Pla Ibarretxe com una sortida viable a l'autodeterminació per vies institucionals, i per l'altra reprimeix les manifestacions i envia l'Ertzainza a tancar els locals de Batasuna, respon a una realitat del poble basc en el qual la polarització social es fa cada cop més profunda. És l'intent de la burgesia basca de capitalitzar

un espai polític independentista. Així, a la vegada que actua com a braç executor de la repressió centralista que nega l'espai de l'esquerra abertzale, il·legalitzant-la, busca aconseguir aquest vot amb falses il·lusions dins un marc constitucional que nega el dret d'autodeterminació. A aquest cor es suma IU-EB amb la seva participació en el govern d'Ibarretxe i amb una ambigüitat en les posicions que mantenen a nivell estatal.

Com es presenten aquestes properes eleccions?

Des de l'esquerra abertzale, sindicalistes de LAB i diferents forces socials amb el suport de 80.000 signatures es presenta la plataforma AuB sota l'amenaça ja plantejada per la Fiscalia de l'Estat d'il·legalitzar-los. En aquest marc de repressió incrementat amb la Llei de Partits, la reforma del Codi Penal, la Llei d'Enjudiciament Criminal, tancament d'Egunkaria... apliquen la llei antiterrorista a tort i a dret il·legalitzant l'esquerra abertzale i deixant al marge de la llei a una part important de la realitat del poble basc i que, sota cap concepte, poden presentar-se a les properes eleccions municipals de maig.

ELA i LAB ja han anunciat un primer de maig unitari en defensa del dret d'autodeterminació.

Crida a la solidaritat internacional

A s k a p e n a (*Independentzia eta Sozialismo-rantz*) va fer una crida a la solidaritat internacional convidant a partits, comitès de solidaritat... a la participació a l'Aberri Eguna a Iruña. Lluita Internacionalista vam

ser l'únic partit que, com a tal, va participar amb una delegació d'entre les composades per uns 40 companys dels EUA, Bielorrússia, Bèlgica, França, Itàlia... i de la resta de l'Estat espanyol, de Madrid i Catalunya. El dissabte es va participar a una exposició i debat sobre els eixos de la solidaritat amb Euskal Herria i una presentació d'una comissió de l'Udalbitza (assemblea de càrrecs electes d'Euskal Herria) en la qual ens van exposar les seves línies de treball per la redacció d'una Carta de Drets d'Euskal Herria. El diumenge les delegacions vam ser presents a l'Aberri Eguna organitzat per Udalbitza a Amaiur, i per la tarda a la manifestació d'Iruña convocada per AuB, amb més de 15.000 persones –l'acte més gran dels realitzats per les diverses formacions polítiques–.

Lluita Internacionalista hem plantejat les nostres posicions respecte del tema basc i les nostres diferències amb l'esquerra abertzale, però el nostre compromís amb la lluita legítima i democràtica del poble basc no té ambigüitats i avui passa per seguir treballant i impulsant –des de Plataformes contra la Llei de Partits de Catalunya i la "Red por las Libertades" de Madrid– aquesta solidaritat, denunciant totes les mesures repressives que s'estan exercint contra aquesta justa lluita, volent-la criminalitzar.

**Pel dret d'autodeterminació del poble basc!
Contra la política repressiva del govern!**

Maira

El 23 d'abril, entre les parades de llibres i roses de la Rambla de Barcelona, treballadors del diari basc clausurat distribuïen 30.000 exemplars gratuïts d'un *Egunkaria* especial en català. Aquesta edició és el resultat de l'esforç de la plataforma de solidaritat d'Egunkaria de Barcelona, i la gratuïtat obtinguda amb el pagament d'anuncis de les organitzacions que la recolzen, entre les quals ens trobem.



POLÍTICA

La lluita contra la guerra i els treballadors

La vaga general necessària contra Aznar, el govern de la guerra

El dies anteriors al 10 vam distribuir la següent declaració en els centres de treball.

La situació davant les convocatòries del 10 d'abril és caòtica. La divisió sindical i les pressions de la burocràcia de CCOO per a impedir qualsevol atur fan impossible una resposta contundent. Tampoc ajuden ni la convocatòria de dues hores per torn d'UGT, ni la concepció propagandista de la vaga general de CGT. No obstant això, és una necessitat i tenim la possibilitat d'impulsar-la el dia 10. Per això volem partir del que es diu a l'empresa per a argumentar les raons de la vaga.



1. "Fidalgo diu que no, i per alguna cosa serà". Fidalgo ha justificat la seva negativa de vaga pel fet que "divideix al moviment contra la guerra". Té raó: una vaga posa d'un costat a la patronal i de l'altre els treballadors. La qüestió és que Fidalgo ens expliqui quina unitat enfront de la guerra existeix entre els treballadors i la patronal de Repsol, Ferrovial, El Corte Inglés o Dragados y Construcciones en els seus plans d'espoli en la guerra i la reconstrucció. Fidalgo ha d'explicar quina unitat pot haver

amb els qui quotidianament ens exploten, tanquen Sintel, Valeo o Lear, pasten fortunes sobre les vides que es cobren els accidents laborals dels precaris, s'enriqueixen amb la mà d'obra semi-esclava dels immigrants irregulars... amb els qui donen suport a aquest govern del PP, que amb el seu dèficit zero garanteix els beneficis mentre arruïna les costes gallegues, mentre reprimeix i fica en la presó a qui s'atreveix a enfrontar "el seu estat de dret" sigui nacionalista, anti-guerra o okupa, que s'escandalitzen de la violència dels ous quan avalen la de les bombes... La vaga general divideix els qui sempre hem estat dividits: d'un costat la patronal i de l'altre els treballadors. D'un costat les multinacionals esperant treure beneficis de la sang iraquiana a través de les prebendes obtingudes pel seu govern, el del PP; de l'altre els treballadors que no només no treuen cap benefici d'aquesta guerra, sinó que perdrem, al costat dels iraquians, si triomfa l'opció del terrorisme d'estat, de la barbàrie i l'explotació sense límits. La patronal i el seu govern han delimitat a sang i foc el seu costat. La CEOE amenaça els vaguistes que enfrontin al govern del PP; Fidalgo amenaça amb sancions els més de 10.000 afiliats d'aquest sindicat que s'han posicionat d'acord amb ella. Fidalgo té raó: la vaga divideix, i ell apareix del costat de Cuevas i del govern del PP, mentre de l'altre costat queda el poble iraquian, els estudiants... i els treballadors.

2. La divisió sindical, empeny a uns altres a dir que "passo de tots, no acato res i no pararé". Qui així raona està fent el que el PP i la patronal necessiten. I no està

passant, està acatant a la burocràcia de CCOO que, en aquest cas s'alineen amb les multinacionals, que veuen pujar la seva borsa a cop de míssil ianqui sobre civils. És una opció, però no valen disfresses. El PP -i Fidalgo en el terreny sindical-, li ho agrairan.

3. També hi ha companys que diuen: "ja vaig a les mobilitzacions i cassolades ¿perquè la vaga?". És cert, perquè sense ells no serien possibles ni el 91% contra la guerra de les enquestes del CIS, ni els milions en els carrers. Segur que molts treballadors del metall, de químiques, de l'ensenyament o l'administració, s'han manifestat ja com "ciudadans". Aquesta ha estat a més la propaganda que des de les plataformes, els sindicats i els partits institucionals s'ha anat fent: "atur cívic", "societat civil", "ciudadania"... són la cobertura a un importantíssim moviment que no obstant això no ha aconseguit fer canviar la política del govern. ¿Perquè? Perquè aquest és un govern de classe, de la classe burgesa, capitalista, que mentre pugui capejar el temporal sense que se li redueixin els beneficis, seguirà jugant a dues baralles: la de les declaracions humanitàries i la de les inversions que fan pujar beneficis a cop de massacre iraquiana. Només si la classe obrera com a tal es planta, la patronal qüestiona -quan no treu del mig- al seu govern per una simple qüestió: que no li garanteix l'ordre amb el qual seguir obtenint la seva plusvàlua. No és una qüestió "democràtica": si per això fóra, amb el carrer i el 91% en contra, el PP ja hauria caigut. És una qüestió de correlació de força entre les classes.

4. Llavors ¿és una vaga política? Sí, totalment. És contra aquest govern, el qual ens ha ficat en aquesta guerra i és part dels agressors imperialistes. En les nostres mans no està que Bush retiri les seves tropes, però sí afeblir el front fent caure a qui li acompanya allí mentre aquí imposa la precarietat i els tancaments, el «chapapote» i la repressió... o la "legalitat" que els permet acusar a qui els identifiquen amb nazis o terroristes, mentre ells detenen i acusen de "membres

(segueix a la pàg. 12)

S'agreuja la crisi de CCOO

El dia 10 havia de ser una convocatòria de vaga general unitària, i es va convertir en una jornada càdica produïda per la divisió sindical amb propostes desorganitzades de vaga general i les pressions de la burocràcia de CCOO, tot amenaçant als seus afiliats i afiliades a ser sancionats si secundaven la vaga. La posició d'irresponsabilitat de Fidalgo i la seva direcció contrària a la vaga la van justificar per l'enfrontament que podria crear entre treballadors i empresaris i per les "divisions i crispacions" que podria generar a la societat, un cop més la direcció de CCOO traeix la voluntat del poble i es posiciona al costat de la patronal i el PP, i no del costat dels treballadors i del poble iraquí.

El dia 10 havia de ser una jornada que donés continuïtat al moviment contra la guerra i el clam de les manifestacions que demanaven una vaga general que donés un bon cop al govern de la guerra del PP. Malgrat que la direcció de CCOO va prendre la posició contrària, molts dels afiliats/es i seccions sindicals vam respondre en sentit contrari. Des de les comarques gironines els afiliats/es de CCOO agrupats al corrent "Per un gir sindical a l'esquerra" davant la posició de les direccions de CCOO, i la divisió de convocatòries per part d'UGT i CGT que s'han escudat darrera de la Plataforma Aturem la Guerra, vam impulsar la "defensa" de la vaga però construint-la per baix per tal que els aturs fossin massius per fer-ne un pas posterior. Calia que la mobilització de la classe treballadora s'ajuntés amb la resistent mobilització dels estudiants. No va ser així.

Transcrivim el text que sota el títol de "Aznar dimissió. Per una Vaga General Unitària" es va fer públic i es va impulsar als centres de treball:

"Els afiliats i afiliades a CCOO de les comarques gironines vinculats al corrent d'opinió "Per

un gir sindical a l'esquerra" (en procés de reconeixement) expressem el nostre desacord amb la decisió presa per l'Executiva Confederal del nostre sindicat en el sentit de no creure adient convocar una Vaga General contra la guerra a l'Iraq, quan milers de treballadors i treballadores han manifestat la necessitat de la lluita contra aquest govern de la guerra. Davant el panorama complicat que tenen els treballadors i treballadores en els centres de treball per al dia 10 d'abril, provocat per la divisió sindical

General europea.

Aquesta es l'única forma d'aturar la massacre. El poble està demostrant la seva posició contrària a aquesta guerra imperialista, des del sindicat tenim la responsabilitat de donar una resposta contundent a la posició bel·licista del govern del PP i fer realitat això que ens defineix com a sindicat internacionalista i solidari. És el mateix govern que ha privatitzat, ha augmentat l'atur i la precarietat, ha aplicat noves reformes laborals, el "decretazo", la LOU... i és ara quan la gran majoria de la població demana la seva dimissió. Contra la barbàrie, la mort



amb la diversitat de convocatòries de mobilitzacions d'aturada/vaga (15 minuts, 2 hores, 24 hores) per fer costat a la lluita contra la guerra, els afiliats i afiliades "per un gir sindical a l'esquerra" de CCOO, que vam tenir més del 20% de vots dels delegats i delegades a l'últim Congrés Intercomarcal, fem una crida a les seccions sindicals i comitès d'empreses que convoquin assemblees en els centres de treball per resoldre:

a) la màxima mobilització(vaga) unitària possible per al dia 10.

b) l'aprovació de resolucions per exigir a tots els sindicats la convocatòria unitària de vaga general de 24 hores contra la guerra i el govern del PP.

c) que per la màxima incidència possible s'exigeixi el compromís que va adquirir la CES de Vaga

de milers de civils, el desordre internacional, l'autisme d'Aznar i el PP.. cal una Vaga General. No a la guerra."

Cal ressaltar el posicionament d'uns 11000 afiliats i afiliades de CCOO del sector crític estatal i part del sector oficial (Rodolfo Benito, Gutiérrez...) que van fer públic un manifest on secundaven la vaga de dues hores i la crida a un 1er de Maig unitari, responent així a la posició contrària a la vaga del sector Fidalgo i a les amenaces rebudes. Ara cal capitalitzar aquest esforç exigint un Congrés Extraordinari a CCOO i aturar el gir a la dreta que potencien, des de fa molt de temps, les direccions de CCOO.

Miquel. CCOO

Enfrontant l'ocupació

Ha passat quasi un mes des de l'entrada dels tancs nord-americans a Bagdad, el que va fer pensar a l'opinió pública, influïda per la propaganda del Pentàgon, de que seria una campanya militar "breu, neta i alliberadora", que la guerra ja havia acabat; tot i això ni Bush ni Blair van declarar encara la fi de la mobilització bèl·lica. Doncs, malgrat tota la desinformació anglo-americana, a la qual es pot afegir l'escandalosa cobertura dels mitjans de comunicació oficialistes i bel·licistes d'Espanya, el poble iraquí va fer arribar al món la seva heroica resistència i indignació.

Ni les emissions televisives de les "festes anti-Sadam" d'uns pocs pobres iraquians i agents de la CIA, van convèncer a tots de que "se suposava que la població iraquiana no era

Quasr, i fins i tot a Bagdad. Mereix la qualificació d'heroica i extraordinària malgrat tot el sofriment que va viure degut als milers de tones de bombes vomitades pels avions i tancs imperialistes. El que li va impedir llençar flors als seus "llibertadors" va ser precisament la seva indignació i consciència nacional, la qual obrirà noves perspectives per a la resistència antiimperialista i antissionista a l'Orient Mitjà, en el nou període de la guerra que es desenvoluparà sota l'ocupació.



més que un trist grapat de gent ansiosa per ser alliberada i llençar flors a uns imitadors de Clint Eastwood", (Edward W. Said, *El País*, 20 d'abril de 2003).

De fet ja estava allà la realitat que es podia preveure fàcilment: el poble iraquí, aquest petit tros de la nació àrab dividida, tancat dins d'un Estat artificial i dictatorial, controlat i castigat permanentment per l'imperialisme, no podria respondre militarment a l'atac nord-americà, dotat el seu exèrcit de la més alta tecnologia bèl·lica, una enorme maquinària letal. El poble iraquí ho sabia perfectament, i per això la seva resistència, sobretot a Basora, a Un

formació anomenada el Congrés Nacional Iraquí (CNI), creada per la CIA, i que no representa a ningú més que a ell mateix, sota l'autoritat imperialista que representaria el virrei Jay Garner, el general veterà de la guerra de Vietnam, que a la vegada estaria sota les ordres de Tommy Franks, comandant en cap de les forces nord-americanes a l'Iraq. Resulta que a la reunió de Kasiriye, el 15 d'abril, organitzada pel Pentàgon, faltava la presència i, evidentment, la voluntat de les forces reals que podrien representar i dirigir la societat iraquiana. El mateix dia els soldats invasors mataven als primers manifestants

contra l'ocupació als carrers de Basora, van reprimir en comptes de netejar-les de les flors que ells suposaven, seguirien sent llençades.

Les forces imperialistes eren capaces de suprimir les manifestacions antiimperialistes, però "curiosament" no podien parar els saquejos i el pillatge dels museus, les biblioteques i els arxius històrics de Bagdad, on es conservava tota la cultura del bressol de la civilització. Quan res va quedar del que al poble iraquí podia identificar-lo amb la seva història, i sobretot en el moment en que els saquejadors provocats pels ianquis van arribar a les portes dels bancs per premiar-se pel treball fet, els tancs van començar a moure's per posar fi a l'"anarquia" muntada pels "bàrbars àrabs". Així que el "número dos" del CNI i home d'Ahmed Chalabi, Mohamed Mohsen al Zobaidy, es va declarar cap de l'"administració provisional" i alcalde de Bagdad amb la finalitat de "tornar la normalitat a la vida de la nostra ciutat", referint-se a Bagdad on no havia posat el peu des de feia 25 anys, quan es va refugiar en els braços amatents de la CIA.

L'empresa de Chalabi i al Zobaidy era batejada pel tinent coronel Alan King, el cap de les forces militars nord-americanes a Bagdad, que els donava recolzament "fins que es celebrin les eleccions". Malgrat tot, tampoc no va funcionar aquesta intervenció de "l'oposició civil" recolzada per Washington, a la qual faltava autoritat real davant el poble iraquí. De tal manera que quan el virrei Garner va arribar a Bagdad el 21 d'abril, amb els seus 400 ajudants des de Washington, va desautoritzar "l'administració" de al Zobaidy i va cancel·lar tots els seus compromisos. Segons Donald Rumsfeld, el secretari de Defensa de EEUU, Iraq va ser "un laboratori gegant" en el qual l'exèrcit del seu país aprèn "coses molt necessàries" per a futures guerres: "Hem d'organitzar-nos i reformar alguns dels nostres serveis per tal que la transició, aquest moment en que un règim ha caigut i la nova Administració no existeix encara, sigui menys agitada". Mentrestant, altra vegada milers de xiïtes es manifestaven als carrers de Bagdad contra l'ocupació.

És evident que cap govern titella iraquí pot arreglar fàcilment el destrossat teixit social i administratiu

d'Iraq proposant un lideratge creïble al poble. Per altra banda, tant les "borses de resistència militar" com les creixents manifestacions als carrers "sorprenen i decepcionen" als estrategs de Washington, fent-los endarrerir l'esperada arribada de "l'anunci de la victòria". Malgrat tot, les empreses imperialistes ja estan ansioses per "ajudar a l'Iraq en la seva reconstrucció", és a dir, per a poder xuclar la seva riquesa petroliera. Així que l'única força que pot garantir, ara per ara, "l'estabilitat" a l'Iraq per a l'imperialisme és l'exèrcit invasor angloamericà. Precisament per això, el temps que s'havia previst d'entre 6 mesos i dos anys en els plans inicials del Pentàgon ja varia fins a 5 anys.

Els plans per a la zona

La política exterior del govern Bush no és una incògnita, i per a valorar-la hi ha prou amb escoltar als portaveus de Washington. Segons el vice-president, Dick Cheney, els EEUU "demostren a tots els països i grups que utilitzen el terror i la violència que tenim la capacitat i la voluntat de lluitar i guanyar". El subsecretari d'Exteriors, John Bolton, és més directe: "Suposo que Iran, Síria i Corea del Nord reben el missatge de que construir armes de destrucció massiva no és pel seu benefici." Per altre banda, Michael Ledeen, el portaveu d'American Enterprise Institute, l'institut de *think-thanks* que produeix idees per a Washington, va presentar un informe titulat "Ara toca a Síria i l'Iran" on diu: "És el moment d'abatre a altres mestres del terror. Al menys l'Iran presenta als nord-americans una nova possibilitat de victòria, doncs el poble iranià clarament detesta el règim, i en el cas de rebre ajuda de EEUU lluitarà contra el mateix amb determinació. Així que Síria no podrà quedar en peu front de les revolucions democràtiques que abaten els règims dictatorials a Kabul, Bagdad i Teheran".

El president Bush també parla

"seriosament" quan diu que "Síria amaga armes de destrucció massiva". Malgrat tot, després de totes aquestes amenaces "sèries" el secretari d'Exteriors, Colin Powell, va fer una rectificació: "El nostre avís no és una amenaça de guerra. Però volem demostrar que el món ja ha canviat. Aquests països han de pensar en les conseqüències de les seves actituds." I després Aznar i Ana Palacio es van precipitar a viatjar a la zona per explicar, sobretot a Síria i Iran, que els seus amos "no amenaçaven ningú" amb desplegar



una nova guerra.

A què ve aquesta frenada? Sembla que la indignació i l'actitud antiimperialista del poble iraqià davant l'ocupació, o sigui els primers resultats que arriben d'aquest "laboratori gegant", van convèncer els ianquis de no apurar tant l'aplicació dels seus plans colonialistes a l'Orient Mitjà. Doncs, en el cas d'una nova intervenció militar contra Síria o l'Iran existeix el perill de crear un nou Vietnam, gràcies a la consciència antiimperialista entre les masses de la zona.

Segons Bush, ara toca "solucionar el problema de Palestina". Però, quina solució? Els comentaris pacifistes de Washington veuen l'obligació de "guanyar" a les masses àrabs concedint el dret de crear un Estat independent per als Palestins. Malgrat tot, la resposta d'Ariel Sharon ha estat diferent durant tot el període d'intervenció militar nord-americana a l'Iraq. Dia rera dia va organitzar incursions a Gaza assassinant als palestins sistemàticament.

Però no només això. El govern israelià busca l'oportunitat d'aplicar el seu pla de traslladar més de mig milió de palestins a Jordània. I, efectivament, a principis d'abril els tancs israelians van entrar al campament de refugiats a Tulkharim per a purgar a milers de persones de les seves cases i expulsar-les cap als deserts de Jordània. Aquesta "neteja" ha estat una prova inicial del pla sionista, que va rebre vagues crítiques només del president semestral de la Unió Europea, Yorgo Papandreu.

Una lluita internacionalista

La resistència del poble iraqià contra l'imperialisme ha estat heroica. Aquesta resistència seguirà de diferents maneres contra l'ocupació i tendirà a unir-se amb altres lluites de les masses en altres països de

la zona. Malgrat tot, com dèiem més amunt, els pobles dels països petits i dividits no poden respondre amb lluites parcials a l'atac mundial de l'imperialisme. Els pobles han de crear una nova gran pàtria per poder parar-los els peus als colonialistes. Una pàtria en la qual pugui unir-se tota la nació àrab, tots els pobles d'Orient Mitjà, i les masses obreres dels països imperialistes. Malgrat tot, aquesta gran pàtria no pot realitzar-se amb les direccions nacionalistes dels pobles dividits, sinó amb el proletariat. L'única força capaç de construir un programa per lluitar contra l'imperialisme mundial és la classe obrera mundial i el seu partit internacional.

Entrem en un període a l'Orient Mitjà en el qual necessitem un partit Internacional més que mai. Una Internacional capaç de crear un front antiimperialista, capaç de concretar i realitzar el seu programa de revolució mundial en les lluites quotidianes de les masses de l'Orient Mitjà.

Aznar fora!

Fora l'imperialisme de l'Iraq!

Girona

Ens feia falta ja una vaga general amb unitat sindical!

El caos sindical del 10 d'abril –no només per la vergonyosa contraconvocatòria d'un quart d'hora de CCOO, sinó també per la poca feina de base als centres de treball d'UGT i IAC, i la posició de CGT limitant-se a “donar cobertura legal” a la vaga de 24 hores- va tenir de positiu a Girona la convocatòria unitària de manifestació per part de tots els sindicats esmentats –CCOO va veure's obligada a afegir-s'hi a darrera hora- i les assemblees de la UdG, i amb el suport de la Plataforma Aturem la Guerra. La manifestació, que sortia a la una del migdia, va reunir més de 5000 persones, tot i que cal matisar que, novament, els estudiants van ser el gruix de la manifestació, perquè van aportar-hi combativitat i la van encapçalar amb una pancarta de “Contra el govern de la guerra, vaga general!”. En els manifestos finals, llegits a la Subdelegació del Govern, la intervenció conjunta de les organitzacions sindicals convocava totes i tots els treballadors i joves a una manifestació unitària per a l'1 de maig a Girona -ja era hora!- mentre que el de les assemblees d'estudiants reclamava la unitat sindical per a una vaga general per

fer caure el Govern del PP. Tot seguit tenia lloc un dinar popular que va aplegar 600 persones a l'acampada que mantenien les assemblees d'estudiants al costat mateix de la Subdelegació del Govern i que va acabar aixecant-se dos dies després.

La manifestació del 12 d'abril, convocada per Aturem la Guerra dins d'una nova jornada internacional, va tenir un seguiment notablement inferior a les dues anteriors –unes 2000 persones- i tenia com a eixos l'unànim “Fora Aznar!”, el “no a l'ocupació imperialista de l'Iraq, ni amb ONU ni sense” i l'alerta per la nova amenaça cap a Síria i la que ja s'està materialitzant a Palestina. Durant la jornada van presentar-se al Jutjat de Guàrdia les primeres 300 denúncies penals contra Aznar, alhora que es feia el balanç positiu de la consulta social contra la guerra a Girona, en



la qual LI va participar organitzant dues de les meses. Pròxima cita: 1 de maig, mantenint ben clara l'exigència a les direccions sindicals d'unitat.

Tralla. Girona.

Madrid

Escàs ressò de l'aturada, però mobilitzacions combatives

Convocats per CGT i UGT amb la crida de Vaga General de 24 hores i aturs parcials de 2 hores, respectivament, els treballadors de Madrid van donar una resposta molt desigual a aquesta convocatòria. Com a la resta de l'Estat, la política desmobilitzadora de CCOO i la manca de voluntat política real d'impulsar la Vaga General de les organitzacions convocants, es va fer notar. Excepte a l'Administració Pública i parcialment el transport, la Vaga General va tenir escàs seguiment. A aquesta política dels sindicats cal sumar el Piquet de la Patronal que, amb amenaces de sancions i acomiadaments, va dissuadir encara més que l'anunci de la presa de Bagdad.

La cosa va canviar a la tarda en la manifestació. Desenes de milers de joves i treballadors es van mobilitzar amb veus contundents: Fora l'Imperialisme de l'Iraq, fora el Govern, van ser eixos de totes les goles. La combativitat manifestada a la mobilització suplía l'escàs ressò al qual la burocràcia sindical havia conduït la jornada de Vaga General.

El dissabte 12, de nou, convocats per l'Assemblea Contra la Guerra i la Globalització, altres tantes desenes de milers van repetir les mateixes escenes del dia 10. Per a tots quedava clar que el passeig dels marines per Bagdad no anuncia sinó la continuació de la lluita.

Miguel. Madrid

Barcelona Massiva protesta contra Aznar i l'ocupació

La manifestació a Barcelona va estar composta en tres quartes parts per estudiants, i quasi va omplir la Via Laietana, el que significa unes 100.000 persones. Però degut al curt espai de temps de l'atur convocat per UGT, la majoria de treballadors que van fer la vaga de dues hores es van concentrar als seus centres de treball i polígons industrials –a El Prat treballadors de l'ensenyament, de fàbriques i de l'Ajuntament van fer un piquet.

A SEAT es va acordar des del Comitè d'Empresa -CCOO, UGT i CGT- parar una hora. A Barcelona es va protestar davant del Banco Bilbao Biscaia com representant de la indústria d'armament espanyola, i es va fer tancar la delegació d'Hisenda amb el lema "ni un euro per a la guerra".

A l'administració autonòmica la vaga majoritària va ser la de dues hores, però amb un seguiment desigual, depenent del treball i assembles. Aquestes venien llastrades per la divisió sindical i per la campanya en contra de la vaga del secretari general de CCOO, Fidalgo. L'ensenyament va parar dues hores, però en unes franges horàries de poca incidència. Els transports van complir uns serveis mínims-màxims. La distància entre els discursos contra la guerra i els fets -des de fer campanya en contra de la vaga fins no mobilitzar sinó fer simple propaganda- van marcar de diferent manera l'actuació de les diferents centrals sindicals CCOO, UGT, CGT, IAC.

El 12, i contra les previsions de la Plataforma contra la guerra, vam tornar a ser centenars de milers els qui vam expressar la nostra ràbia contra el que ja era el principi de l'ocupació. I altre cop amb Londres i Roma, van ser les mobilitzacions centrals d'un moviment internacional que ara passa a ser obertament antiimperialista.

Víctor Messeguer

Es multipliquen les banderes republicanes

A les manifestacions contra la guerra de l'Iraq s'han vist moltes banderes republicanes i, sovint, s'ha cantat allò de "No hay dos sin tres: República otra vez". Cal buscar aquest ressorgiment del qüestionament de la Monarquia en el moment polític que vivim. Hem escrit que la política del PP ha ressucitat els vells tics franquistes i ha portat a debat les bases del pacte constitucional: ofensiva centralista espanyolista que ha posat contra les cordes no només als moviments nacionalistes radicals, sinó també al nacionalisme burgès clarament monàrquic de CiU o el PNB; lligam directe amb la patronal més rànica; extensió de la repressió... i ara el vassallatge a l'imperialisme dels EEUU.

Però si es polemitza amb la transició, es posa en qüestió la Monarquia. La figura del rei, protegida de manera vergonyosa en la seva responsabilitat directa en la guerra pel PSOE i IU, ha començat a ser qüestionada al carrer. Comencen a saltar els silencis i els vells tabús imposats, i deixen pas als sentiments i reivindicacions que van quedar sota l'estora. S'ha obert la veda. I tot i que la II República va ser burgesa i no va ser la nostra, no dubtem a afirmar: Abolició de la Monarquia: República!

Josep Lluís

Exemplar unitat per al 1r de maig

Comunicat unitari de CCOO, UGT, CGT, IAC i USOC a les comarques gironines de suport a les Plataformes gironines "Aturem la Guerra"

En aquests moments en els quals creix el nombre de víctimes civils i ara que tot apunta a un augment del sofriment de poble iraquí, es fa

més important que mai garantir la continuïtat i la sostenibilitat de les mobilitzacions.

Per això les centrals sindicals de les comarques gironines fem una crida unitària a tots els treballadors i treballadores perquè participin activament en les manifestacions, concentracions, actes i cassolades que les PLATAFORMES ATUREM LA GUERRA de les nostres comarques convoquen els pròxims dies.

Volem destacar tres dates importants: els pròxims 10 i 12 d'abril, quan hi ha convocades novament en l'àmbit estatal i europeu manifestacions a totes les ciutats; i el Primer de Maig, que els sindicats de l'Estat espanyol, juntament amb les Plataformes contra la Guerra, volem convertir en un gran clam contra la guerra, un rebuig de l'unilateralisme militarista del govern dels EUA i els seus governs aliats, un crit de la ciutadania perquè aquests governs, i molt especialment l'espanyol, tinguin en compte les nostres opinions a l'hora de prendre decisions. Alhora, volem mostrar una decidida voluntat de lluita perquè un altre món sigui possible, un món construït pels pobles des de la globalització dels drets



Barcelona. 12/04/03

humans i la legalitat internacional.

ATUREM LA GUERRA !!

1r de Maig: a les 12 h, manifestació amb sortida des de la plaça de la Independència de Girona

Els treballadors i les treballadores hem de ser un referent essencial en la lluita per la pau i contra la guerra.

(ve de la pàg 6)

d'Al-Qaeda" els immigrants per tenir detergent, als quals apliquen el terrorisme d'estat mentre imposen la llei antiterrorista... Però ¿és això donar suport al PSOE?. D'entrada no és el que vol i per això UGT convoca només a dues hores. Perquè la política del PSOE, com la d'IU, és el desgast del PP per a guanyar vots en les pròximes eleccions. Nosaltres no diem això: diem que la vaga general és per la caiguda del PP sense esperar a les eleccions. I això condiciona i molt el govern que vingués després, fos del PSOE o no. Perquè la força del carrer hauria estat qui hauria dictat les condicions: i igual que se'n treu un, se'n treuen cinc, com van fer a Argentina.

Això ho sap Zapatero tant com Llamazares: per això no ho volen, perquè significa deixar la sobirania en mans del carrer. Sí, tot això és el que ens estem jugant en exigir la fi d'aquest govern còmplice en la massacre iraquiana!

No obstant això, la situació de divisió sindical la que és i ja no hi ha temps per a canviar-lo per al 10, encara que la necessitat d'una vaga general segueix sent imperiosa. **Per això, encara defensant les 24 hores que implica qualsevol vaga general, creiem que el més important és construir-la per baix. Els aturs del 10 han de ser massius perquè només així serà possible un pas posterior. Per això el central són les assemblees, el debat i que els centres de treball surtin unitàriament a la lluita, encara que siguin només les dues hores per torn que impulsa la UGT. Cal coordinar els polígons i resoldre l'exigència d'una vaga general després del 1r de maig. Fer-ho és donar un cop al govern de la guerra del PP i és preparar una mesura més contundent a curt termini.**

Els estudiants van donar els primers passos, i ells i nosaltres units, som la defensa de Bagdad.

**¡Per la vaga general!
¡Fora Aznar!**

07/04/03



Respostes ciutadanes contra la demagògia, els crims i la barbàrie de la nova classe política

Les guerres del petroli són les nostres guerres?

Fa poques setmanes Donald Rumsfeld feia una compareixença pública declarant que aquelles persones estrangeres que es trobaven a Bagdad, com a brigadistes o com a escuts humans, serien considerades combatents de les forces enemigues i, com a tals, objectius militars de les tropes dels EUA a la zona.

En saber-se això, i donat que dies enrera el govern espanyol ja havia informat que no es faria responsable del que pogués passar als ciutadans espanyols a Bagdad, en cas de que fossin atacats o retinguts, el CSCA va difondre a continuació un comunicat d'alerta¹. Alertes però, que no eren noves. Dies abans de començar la guerra, el Pentàgon ja va llançar-ne una, dient que als escuts humans que estàvem a Bagdad se'ns tindria menys en compte que a la mateixa població civil iraquiana.

Però el primer que va complir amb les amenaces va ser... Ariel Sharon. No és gens casual. En poques setmanes vam ser testimonis de la mort de dos activistes de l'ISM a Palestina: Rachel Corie i Tom Hurndall. En Tom havia tornat de Bagdad feia pocs dies. Per a ell, com per a molts altres, es tracta de la mateixa lluita, una lluita civil mundial, formada per milers d'extrangers de països diferents que arriben a un conflicte i es posen a fer una sèrie d'accions perquè consideren que fan falta per aturar l'imperialisme allà on està fent més mal.

Els govern dels EUA, com tots els governs que s'han sabut poderosos, opera de cara a la resta del món de forma cada cop més abusiva i el que resulta increïble és que se senten legitimats moralment. És clar que... potser els pot semblar que acceptem la seva política en tant que també som consumidors de les seves principals marques comercials, i en base a això potser se suposa que hem d'estar d'acord en tot o en quasi tot. Pur histrionisme autoalienat! La raó que surt

dels poderosos és una raó ebria i els conceptes fonamentals de la seva cultura, que són tanmateix els bastidors ideològics (conceptes com llibertat, independència, progrés, etc.) avui com sempre es modelen de forma burda i barroera per tal que serveixin de context en una artificiosa èpica a la recerca d'un horitzó triunfalist.

Enfront de tots aquests abusos del nou imperialisme podem fer alguna cosa? En principi el que podem fer tots és dir NO. Però NO a qui? – ens preguntem. Doncs NO en un primer lloc al Capo di Capi di tutti li Capi (G. Bush), No en segon lloc als vasalls que els hi llepen el cul (Aznar) i NO en tercer lloc als vasalls dels seus vasalls (Alberto Fernández Díaz entre d'altres).

I és que hem de saber qui és qui, i quin paper juga cadascú en aquesta política que després representa que és tan maca i tan democràtica.

Hem de saber què fem i què no fem, a qui qüestionem i a qui ens descuidem - sense voler-... Quins crims se'ns passen per alt... A qui cal de veritat ajudar i qui es mereix un boicot preventiu (per exemple!).

Aquest cop hem fet tard... i no ho hem fet prou bé -quan pensem en aquesta petroguerra oficialment acabada- malgrat els 15 milions de persones manifestant-nos als carrers de les principals ciutats europees.. Hem fet tard però siguem-ne conscients. No oblidem, i no cometem l'error en les properes eleccions, ni siguem còmplices a les urnes de més crims imperialistes!

**Tots som iraquians.
Perquè tots hauríem
pogut néixer a l'Iraq.**

Mark.
Campanya d'Escuts Humans s l'Iraq

1 CSCA: Comitè de Solidaritat amb la Causa Àrab. El comunicat es pot trobar a la adreça <http://www.nodo50.org.csa>

L'imperialisme espanyol

Un altre voltor davant les despulles

Amb el cínic argument que "ells s'hi han jugat la vida" el govern espanyol va defensar des del primer moment de l'ocupació de l'Iraq el dret d'EUA de portar a terme pel seu compte el procés de reconstrucció. Això sí, com a voltors carronyers, durant el mateix decurs de la guerra es van desplaçar a Washington els Secretaris d'Estat d'exteriors, Ramón Gil-Casares, de

Defensa, Fernando Díez Moreno, y Comerç, Juan Costa. Díez Moreno, a la Comissió Interministerial de Ayuda Humanitària a Irak, presidida per Rodrigo Rato, no va tenir cap problema en admetre que els grans contractes de reconstrucció s'adjudicarien a empreses nord-

americanes i que, posteriorment, aquestes en subcontractarien d'altres, via licitació. La USAID té pendents d'adjudicar diferents contractes relatius a la reconstrucció d'aero-ports, xarxa elèctrica, telecomunicacions, carreteres, hospitals, escoles, etc. Entre les empreses preseleccionades hi ha algunes amb vinculacions a Espanya, com Bechtel (la seva filial espanyola tenia com a directiu l'actual president de Correus i ex subsecretari del Ministeri de Foment, Víctor Calvo-Sotelo).

Les multinacionals no volen perdre la seva part del pastís. Moltes d'elles ja ho van deixar clar tot just començar l'atac sobre l'Iraq. Exemple d'això és AESMIDE, l'Asociación de Empresas Contratistas con las Administraciones Públicas de España y Otros Estados, que van decidir donar un pas endavant per a no quedar-se fora de les adjudicacions que finalment es realitzin. El seu president indicava que la "peculiaritat" de la seva pa-

tronal i d'aquest projecte és que ells no actuen mai directament sobre la població afectada, sinó a través de l'estat; ells cooperen amb el Govern quan l'executiu externalitza els serveis, és a dir, que contracta el subministrament, la gestió i la logística, però la titularitat del servei segueix en mans de l'Estat.

Des d'aliments, tendes de campanya, estructures



prefabricades de muntatge ràpid, grups electrògens, vestuari, catering, medicines, instal·lacions, petits subministres, grans contenidors de transport o materials de construcció, figuren a la llista que està preparant AESMIDE i que ja està a la taula de l'administració espanyola. El primer oferiment d'aquest gran grup empresarial es dirigirà a la situació d'emergència que segons ells està vivint la població iraquiana, disfressant la seva rapinya amb un fals humanisme. Entre moltes més empreses formen part d'aquest grup Bimbo reposteria industrial, Prosegur Seguridad, Necso Construcción, Drace y dragados construcción, El Corte Inglés equipamiento, El Corte Inglés sistemas información, Seur logística y transporte, Viajes el Corte Inglés, Ernest & Young Asesoramiento, Bicolan Trabajo Temporal o Sch Leasing.

Aquest marc d'acció imperialista serà també coordinat, com no, pel BM i el FMI; Juan Costa, Secretari d'Estat de Comerç i Turisme, va ser

el primer en destacar l'acord aconseguit per tal que el Banc Mundial i, en menor mesura, el Fons Monetari Internacional siguin els "vehicles" que la "comunitat internacional" utilitzi per a coordinar la reconstrucció de l'Iraq.

Està molt clar que ningú es creu aquest vernís humanitari que el govern espanyol li ha volgut donar a la seva participació tant política com econòmica de la reconstrucció de l'Iraq post-bèlic. Aquesta prostitució de l'ajuda humanitària arriba quan aquesta compleix funcions de recolzament logístic del costat invasor, en el cas de la guerra contra l'Iraq. Espanya envia vaixells de guerra i hospitals mòbils per atendre als soldats agressors.

L'aigua, els aliments i les medicines compleixen una doble funció: Primer resoldre problemes de logística de las tropes, y segon, utilitzar això com a moneda de canvi per a comprar a la població i evitar resistència. En qualsevol cas això no és ajuda humanitària, és complement de l'acció de guerra de l'estat espanyol.

Noelia.
Historiadora econòmica

In memoriam

El passat 22/4/03 va morir Josep M^a Vidal, mossèn de l'església del Pi de Barcelona, coneguda per haver obert les seves portes als immigrants en vaga de fam en lluita contra la llei d'estrangeria.

Aquesta no va ser la seva única batalla: també havia jugat un paper important en la lluita antifranquista.

Des de la diferència, el nostre sincer respecte a la memòria d'un lluitador.

Llibertat de premsa assassinada

Onze periodistes han mort mentre treballaven en les pitjors condicions perquè el món s'assabentés del que passava a l'Iraq. Però no totes les morts són iguals: alguns han patit accidents, d'altres s'han trobat al mig de foc creuat, altres viatjaven sense identificar-se com a

periodistes, "incrustats" amb les tropes d'ocupació. Però tres d'ells han estat assassinats per l'exèrcit nord-americà en un atemptat evident contra la llibertat de premsa. José Couso va ser assassinat -amb un altre periodista ucraïnès, Taras Protsyuk- per un obús ianqui en un

atac deliberat contra l'hotel més famós arreu del món aquells dies: l'hotel Palestina, un dels que allotjava la premsa internacional, concentrada precisament per motius de seguretat. Tareq Ayoub va morir quan un míssil nord-americà va ser llançat contra les oficines d'Al-Jazira a Bagdad, clarament identificades des de molt abans de la invasió. Els EEUU disparen contra els periodistes i reconeixen obertament que no ho van fer per error. Els van disparar el dia abans de l'entrada a Bagdad, amb l'únic objectiu d'atemorir la premsa, que estava donant una imatge massa negativa -massa real, haurien de dir- de la guerra. El Pentàgon avala l'assassinat de periodistes (no tenen pèls a la llengua per dir que la seguretat dels seus soldats és prioritària), i el govern espanyol no només ha renunciat a demanar explicacions, sinó que a més ha "recomanat" que tots marxin de Bagdad. Que se'n vagin: Bagdad no és un lloc per periodistes; ha de ser l'escenari de massacres impunies, de les que no fan soroll. La vida d'un periodista no val més que la de qualsevol iraquí: però aquests assassinats ens maten una mica a tots perquè els treballadors dels mitjans són els nostres ulls i les nostres orelles. Ens volen deixar cecs i sords.

Comunicat llegit pels germans de José Couso a Madrid el 10 d'abril de 2003, dia de la vaga general contra la guerra

Que no os digan, como afirman desde el Gobierno, que nuestro hermano murió en un "doloroso accidente", que había francotiradores o que ya sabía el peligro que corría.

Que no os digan, como afirman desde el Gobierno, que su muerte la utilizará el régimen iraquí, o que su muerte crispa más a la opinión pública y hay que olvidarse..., o que es "algo sorprendente". A nuestro hermano lo han ASESINADO. Lo han ASESINADO los mercenarios

Entre la precarietat i la censura

Atrapats

La feina de la majoria de corresponsals de guerra no només és perillosa: també és precària. Julio Anguita Parrado, mort a Bagdad quan viatjava amb l'exèrcit nord-americà, no tenia contracte laboral, ni assegurança de vida, ni tan sols una armilla anti-bales decent. José Couso era autònom, malgrat treballar des de feia set anys per una multinacional com Tele 5. Membres de l'equip de Couso havien denunciat que, a més de la censura per part del règim iraquí i d'EEUU, Tele 5 havia començat a silenciar el seu treball:

Estimats amics:

(...) L'emissió del primer reportatge (Efectes de l'Urani "Emputecido") va caure com una bomba. (...) Em van trucar fins i tot catedràtics de la facultat de periodisme per donar-me l'enhorabona per la valentia. I molts més missatges de suport. Aquell reportatge no l'havien supervisat a la direcció d'informatius, tot i que crec que la presentació d'Àngels Barceló deixava molt a desitjar. (...) Així he estat aquests últims dies, amb reunions amb la direcció, amb supervisió de textos, intentant filar prim per tal que el meu missatge arribi als telespectadors. L'opció era o no donar res, o donar alguna cosa, i aquest és el camí que

he pres. A la darrera reunió em van confessar les pressions externes, les implacables pressions externes que fins i tot sol·licitaven que no s'emetés cap dels reportatges. Jo no ho entenc, no m'hi cap al cap que un govern tingui la barra de ficar-se d'aquesta manera en un mitjà de comunicació privat. Com no m'hi cap al cap que el responsable d'informatius no els pengés el telèfon a tots els que els hi hauria d'haver penjat. No hi ha collons per defensar una professió que viu de la Veritat i la Honestetat, quan es defensa, per sobre de tot, un despatx. (...) Avui s'emetrà un reportatge vomitiu sobre la figura de Saddam Hussein. No pel que expliquen d'ell, que no el defenso, sinó per com es farà i en quin moment. Per compensar els de dalt de la meua feina, que tant de mal els fa. Per descomptat, l'últim reportatge que havia preparat, sobre Tamuz, les manifestacions i el lliurament de material mèdic no s'emetrà. Em temo que serà difícil que em torneu a veure altre cop a la pantalla en viatges d'aquest tipus. Així són les coses i així han decidit explicar-vos-les.

Salut i República. Pachi

Al cap de pocs dies, un càmera i un productor de la mateixa cadena, Pedro i Jon Ander, es sumaven a les crítiques del seu company. (E-mails rebuts el 4/4/03)

del Imperio. Que no quieren testigos. Que no quieren voces ajenas a sus noticieros marca Disney, donde las bombas son "inteligentes", las guerras son "humanitarias" y los muertos civiles son "daños colaterales". Han ASESINADO a nuestro hermano para advertir a la prensa que o camina con ELLOS o se tropieza con la muerte. Lo han ASESINADO desde la impunidad del poderoso, sabiendo que no hay que dar explicaciones, que intentarán que nadie sea juzgado, que jamás sepamos la verdad.

En estos días tristes David, Bárbara y Javier comentábamos que, si son capaces de ASE-



SINAR a un periodista acreditado como nuestro hermano, en pleno centro de Bagdad y a ojos de toda la comunidad internacional, ¿qué no estarán haciendo con los civiles o con los que consideran enemigos que encuentran a su paso? Estos sinvergüenzas que en nombre de la moralidad son inmorales, que en nombre de la libertad la aplastan, que en nombre de la vida matan...

Pero hay otros, PEORES. Como decía el poeta "los bueyes que doblan la frente", los adláteres, los sumisos, los cómplices, los que se arrastran, los comparsas, los pelotas, los chupatin-tas, los indignos, los arrastrados, los "bienpagaos"... que desde este gobierno desprecian a su pueblo y se alían con el Imperio.

Y en medio: nosotros, "los leones que levantamos la frente". EL PUEBLO. Que hemos salido a la calle, con nuestras manos, nuestros puños, nuestros gritos, nuestros cantos, nuestros lloros, nuestras canciones, nuestras heridas, nuestra resistencia, nuestra valentía.

¡Sabed poderosos! Que en este pueblo aún hay dignidad para enfrentarse a la muerte y la barbarie, para deciros que vuestro Imperio no nos gusta y lo combatiremos siempre.

Hoy, JOSE COUSO, NUESTRO HERMANO, estés donde estés te digo, rodeado de este pueblo valiente, que odiamos la guerra de los ricos y que BUSH, BLAIR y AZNAR sólo tienen un nombre: **¡¡¡ASESINOS!!!**

David, Bárbara y Javier Couso Permy
Madrid, 10 d'abril de 2003

10 de maig: Jornada de debat

Iraq i el nou ordre imperialista

La lluita contra la guerra d'Iraq ha estat la principal mobilitació a escala mundial i de l'Estat espanyol més gran des dels anys 70. Els joves ens hi hem posat al capdavant i hem demostrat una gran capacitat de lluita. Ara ens volen fer creure que la guerra s'ha acabat, i que l'esforç de milions de persones per aturar-la ha estat estèril. Sabem que cap de les dues coses és certa. La guerra comença ara, perquè és ara quan es posarà en marxa la màquinaria de l'ocupació, que és de fet l'objectiu de l'atac. És ara que el poble palestí s'enfronta a un nou moment crític, on l'imperialisme el vol forçar a abaixar el cap, aturar la Intifada i renunciar als seus drets més elementals, començant per la legítima resistència a l'ocupació i a la colonització de la seva terra. El poble iraquí i el poble palestí segueixen lluitant: avui els cal tant com abans la nostra solidaritat. La lluita ha de continuar ara contra l'ocupació imperialista. I tampoc no és veritat que la mobilitació no hagi servit de res. És cert que han arrassat l'Iraq, però ho han hagut de fer en les pitjors condicions, molt pitjors de les que han gaudit en guerres anteriors. Aïllats, i posant-se en evidència, només han pogut esgrimir la raó de la força. Els governs de Blair i Aznar trontollen, i per això volen passar pàgina. I el que més temen és que ens organitzem. Aquest ha de ser l'avenç més important d'aquesta lluita, que no ha estat estèril, i no ho serà, sobretot, si en sortim més forts, més preparats per seguir endavant. No volem lluitar un dia ni dos, ni contra una guerra i prou. Hem après que volem seguir lluitant cada dia i que les coses han de començar a canviar d'arrel.

Per parlar de tot això estem preparant una Jornada de Debats sobre la guerra, sota el títol "Iraq i el nou ordre imperialista". Joves de diferents àmbits volem trobar-nos per discutir les raons de fons de la guerra: quin paper juguen les guerres en el sistema econòmic? Quins són els projectes de l'imperialisme sobre l'Orient Mitjà i la resta del món? Com s'explica la repressió? Quin és el paper de l'Estat espanyol al món? Per què la resposta de l'esquerra institucional i els sindicats és insuficient? I volem parlar també de les repostes: l'internacionalisme i la construcció d'una alternativa revolucionària davant aquest món de destrucció i massacres.

La dinàmica de treball serà la següent: després d'una ponència d'una hora de durada, ens reunirem en grups de debat i després posarem en comú les conclusions en plenari. La jornada és gratuïta, i el preu del dossier i la carpeta de debat és de 3 euros. Pots inscriure't a luchaint@telefonica.net

T'hi esperem!

Dissabte 10/5/03, 9:30 al local de RAI.
Carders 12, pral. 1a. Barcelona

Treballadors *de segona*: la doble escala

En aquesta darrera dècada el treball s'ha anat convertint en una mena d'obra de caritat, on l'empresari o la multinacional permeten la subsistència de l'obrer dedicant-li les quatre engrunes



que sobren a la seva subsistència, dels cada vegada més inimaginables beneficis que manegen. En aquest context, el treballador es veu impulsat a demanar almoïna, amb la humiliació que això suposa, enlloc d'exigir un dret que li ve imposat pel deure d'alimentar-se i desenvolupar-se en el medi com qualsevol altre ésser viu. És costum que, per aconseguir feina, el treballador hagi de visitar totes les ETTs que pugui localitzar i totes les empreses que, com una obra de caritat, li concedeixin el privilegi d'acceptar un paper que representa, ni més ni menys, que la formació de tota una vida, sense que per això hagin de dedicar-li atenció. Després d'un pila d'entrevistes i de treballs precaris, el treballador sent la necessitat lògica d'aconseguir un lloc més o

menys estable que li permeti sortir d'aquest cercle d'humiliacions, i és aquí on s'ha de situar l'origen de la doble escala salarial.

La doble escala salarial consisteix a violar impunement el dret bàsic de "a igual treball, igual salari". Es construeix a partir d'una classe obrera precaritzada i, per tant, desorganitzada a la qual, en el moment de signar un contracte indefinit, poc li importa saber que cobrarà un 10%, un 30% o un 40% menys que el seu company, sinó que només pensarà en el que la seva nova situació li aporta: un salari superior al que tenia en anteriors feines precàries, una estabilitat que li permetrà hipotecar-se, etc.

Mentre, els sindicats i el govern vetllen per la creació de treball, òbviament treball precari, i transmeten a la classe obrera el sentiment de mendicitat abans descrit, cedint a les ame-

naces que les totpoderoses multinacionals llencen sota la falsa excusa que uns sous per sobre de la mitjana posen en perill la seva competitivitat. ¿Qui es creu que a una multinacional, com per exemple Renckitt Benckiser, amb uns beneficis el 2002 superiors a 3 bilions de lliures, li ve de 120 milions de pessetes per equiparar els sous a la seva planta de Granollers? El cert és que no és qüestió de competitivitat, sinó d'avarícia, doncs un monstre d'aquestes dimensions fàcilment tanca la planta al primer problema i la trasllada a un altre lloc més dòcil, amb més comoditats per incrementar beneficis. Aquest és el cas d'empreses com Renault, Opel, Nissan, Mercedes-Benz, Seat, Volkswagen Navarra, Tudor, Panrico, Autobuses de Barcelona, CASA, Repsol, CLH o Caja de Ahorros de Asturias, entre d'altres.

Empreses amb un gran nombre de treballadors i amb un pes sindical important que, durant els anys 80, va

Xavi. Químiques. Vallès

Reckitt Benckiser (multinacional química alemanya)

NO a més flexibilitat

El passat dia 16 d'abril es va denunciar el calendari imposat unilateralment per l'empresa després de 3 reunions a les que no hi va haver acord. Aquesta imposició posa de manifest una vegada més la clara actitud prepotent de l'empresa, i a l'assemblea es decideix prendre mesures de pressió com no treballar dissabtes sinó s'avisava amb 10

dies d'antelació com regula el pacte de flexibilitat vigent (el passat dissabte 26 d'abril els treballadors es van negar a treballar ja que van ser avisats el dimecres 23), o bé revisar la concatenació de contractes eventuais i la subcontractació de treballadors d'altres empreses que ocupen llocs de treball fixes.

Xavi

Els treballadors de SINTEL tornem a Madrid

"Estimats amics, com recordareu, el 3 d'agost de 2001 -després de 187 dies d'acampada al passeig de la Castellana de Madrid- es va arribar a un acord sobre el conflicte de Sintel. Els treballadors, com sempre, vam complir la nostra part, vam suspendre les mobilitzacions i vam abandonar el "Campamento de la Esperanza".

Passats més de vint mesos, el Govern i Telefónica no han complert, 1200 treballadors seguim a l'atur i a punt d'esgotar la prestació.

Els treballadors de Sintel, davant l'incompliment dels acords en matèria de treball, hem constituït una Societat Anònima Laboral - SINTRATEL SAL- com alternativa a la solució del conflicte, reclamant per a la seva posada en funcionament la càrrega de treball equivalent als llocs de treball compromesos que no s'han creat.

Davant l'absència de respostes a aquest gravíssim problema, els treballadors de Sintel **tornem a Madrid**, iniciant una marxa a peu,

durant al segona quinzena d'abril, per les sis principals carreteres nacionals, per tal de confluïr a Madrid a la manifestació del Primer de Maig i romandre a la capital fins que l'acord s'acompleixi en la seva totalitat.

Els treballadors/es de Sintel, i les nostres famílies, tornem a necessitar el vostre ajut, un cop més us demanem el vostre suport i la vostra solidaritat.

Estem convençuts que "**L'única lluita que es perd és la que s'abandona**" i no abandonarem fins aconseguir recuperar el lloc de treball que ens han robat: podeu estar-ne segurs.

Demostreu-los a tots que els treballadors de Sintel no estem sols.

Compte Solidari:
0182 9050 14 0201505821

SINTEL SOM TOTS

E-mail: acotrasin@telefonica.net
<http://club.telepolis.com/asociasintel/index.htm>

Madrid, 4 d'abril de 2003"

*Secciones Sindicales de
CC OO, UGT, CIG y CGT
de SINTEL*



Des de Madrid

Tots amb SINTEL!

Des de la Plataforma Sierra Norte contra la guerra rebrem la columna de Sintel que ve des de Burgos cap a Madrid per al 1er de Maig. Al tancament d'aquest periòdic estem organitzant una recepció a Buitrago de Lozoya, negociant amb els Ajuntaments de la zona l'allotjament d'aquest dia, per tal de continuar amb ells el dia 29 fins Guadalix de la Sierra i S. Sebastian de los Reyes i acompanyar-los fins Madrid. Tal i com vam discutir en la Plataforma avui la lluita de Sintel és la

bandera d'una lluita ferma contra les segregacions i per la defensa dels seus llocs de treball, denunciant en primer lloc l'incompliment per part del Govern dels seus compromisos, per part de Telefónica i per part de la direcció de CCOO que vergonyosament ha dit en públic que dóna per tancat el conflicte.

Molts companys de CCOO no el donem per tancat, i recolzarem fins on puguem la seva lluita i ho denunciarem permanentment dins el sindicat. Es necessari que

hi hagi una resposta contundent dins i fora del sindicat tot exigint que sigui CCOO, com a sindicat majoritari, unitàriament amb la resta de sindicats que assumeixin la seva lluita i exigeixin al Govern i a Telefónica que compleixin amb les demandes dels treballadors.

Des d'aquestes pàgines venim denunciant la situació dels treballadors de Sintel. Els companys de Lluita Internacionalista com a treballadors que som, com a afiliats a CCOO i CGT i en la nostra intervenció directa, hem adquirit aquest compromís amb ells, perquè la seva lluita és també la nostra lluita.

*Carmen
CCOO Ensenyament-Madrid
Membre de Plataforma Sierra
Norte contra la guerra.*

Llei de la *Calidad de la Educación* (LOCE)

Contra els treballadors Privilegis a la privada

La necessitat que ha tingut el PP d'implementar una nova llei del sistema educatiu, l'anomenada llei de la Calidad de la Educación, és per a poder aplicar la seva política neoliberal i contribuir a la creació del marc laboral que exigeixen els interessos econòmics del món empresarial, i no respon en cap moment a criteris educatius i pedagògics. És un atac a l'educació d'una bona part de la població, els fills de les classes treballadores, augmentant la segregació i apartant del sistema educatiu als qui més ho necessiten així com una clara aposta per l'ensenyament privat.

Per poder dur a terme el seu pla el PP va haver de «vendre» a l'opinió pública, i a bona part del propi professorat, la necessitat d'una nova llei donat el «fracàs escolar» que havia comportat la LOGSE. Per això va efectuar una bona campanya de control dels mitjans de comunicació, en la qual només es publicaven aquells articles i notícies que reforçaven i justificaven la seva política, a la vegada que s'impedia la publicació de valoracions diferents a «l'oficial» per «no ser políticament

adequades al moment». A pesar del seu empenyament no va poder impedir que l'aprovació d'aquesta llei fos precedida de manifestacions en contra i únicament amb els vots del PP i l'oposició de tots els grups parlamentaris.

L'agressió a l'educació d'una part important de la població ho és de fons i de forma. De fons perquè l'eix de tot el nou sistema educatiu no és la formació integral dels alumnes, futurs treballadors i ciutadans, sinó la seva instrucció acadèmica pura i dura en uns continguts totalment desfasats, i en el que cada etapa té com a objectiu i missió preparar els alumnes per a la següent, convertint així l'escolarització en una llarga carrera d'obstacles que culmina en l'entrada a la Universitat «dels millors» i que engrosseix una bossa de mà d'obra no qualificada amb els que es queden pel camí.

Un altre dels aspectes més importants és la segregació dels alumnes a tots els nivells: a nivell de centres i dins els mateixos centres.

A nivell de centres.- Els centres privats concertats –finançats amb

fons públics- poden escollir els seus alumnes, tenint en compte el seu rendiment acadèmic, sota el pretext de portar a terme un programa especial. Això representa que l'escola pública queda com a subsidiària de la privada amb l'obligació d'escolaritzar tota la població, el que representa en algunes zones una veritable formació de *guethos*. A més, quin centre privat acceptarà als alumnes d'iniciació professional?

La LOCE no considera l'ensenyament com a obligatori fins els 6 anys i, a més, considera que la primera etapa 0-3 no és educativa sinó assistencial. Tots els estudis posen de manifest la importància de l'educació rebuda en els primers anys de vida com a base per a la futura formació. La no obligatorietat eximeix a l'Administració de l'obligació de cobrir les necessitats amb oferta pública, amb la qual cosa aquesta queda per a la iniciativa privada, això sí, amb subvencions públiques, i d'assegurar que tots reben una mateixa educació accentuant-se les diferències segons l'entorn socioeconòmic i cultural.

En els propis centres de secundària.- Segregació dels alumnes d'acord amb el seu rendiment acadèmic. L'educació secundària obligatòria, encara que manté el seu nom, ja no ho serà per a aquells alumnes que presenten majors dificultats, moltes vegades donades les seves condicions socioculturals desfavorides. L'educació és obligatòria fins els 16 anys, però no es té dret a romandre per més temps en el sistema educatiu encara que a aquesta edat només s'hagi cursat el primer cicle de la secundària –i pot ser que només el primer curs-. A més, a partir dels 15 anys, si la trajectòria acadèmica «així ho aconsella» un alumne pot ser separat ja del sistema educatiu reglat per anar a cursar IP (iniciació professional), camí que no condueix enlloc ja que no comporta cap titulació ni accés directe a estudis posteriors.

Però aquesta no és l'única segregació, qui aconsegueix superar el primer cicle es veu abocat als itineraris que predeterminen el seu futur als 14 anys i que l'encaminen a una via sense retorn.

Homenatge a José Ángel

Jornada de lluita contra la guerra i per l'escola pública

El 26 d'abril els companys de la Plataforma Sierra Norte en Defensa de l'Escola Pública, la Plataforma Sierra Norte Contra la Guerra, companys docents de la zona, alumnes, AMPAs, amics... hem organitzat aquest homenatge al nostre company com una jornada de lluita, continuant amb el compromís que havíem començat amb ell. Des de les 11.30 fins a les 22h a l'Institut de La Cabrera, el seu centre de treball, amb diverses activitats i amb dos debats centrals entorn la invasió de l'Iraq i el rebuig a la Llei de

Qualitat, amb tallers de pancartes, pintura, música, dibuix... amb un campionat de mus, amb actuacions musicals de grups de la zona, i un espai de comunicats per a tots els qui ho vulguin. A aquest debats hi son convidats sindicats, MRPs, Carlos Frabetti del grup d'intel·lectuals antiimperialistes, i un brigadista de l'Iraq. Els qui et coneixíem, sabem que això és el que hauries volgut.

Carmen. Madrid

Anna. Ensenyament. CGT

Cuba

Davant la repressió

Cal manifestar una condemna clara davant les execucions i la repressió del Govern de Fidel Castro. Aquestes mesures no són cap resposta a l'agressió permanent de l'imperialisme contra Cuba sinó un mitjà de mantenir el poder de la burocràcia contra el poble.

En la polèmica sorgida hi ha interessos molt diversos: el del PP que vol justificar la seva responsabilitat amb els crims inhumans a l'Iraq. Amb ells mai no signariem cap condemna a Cuba. Amb la política suposadament pacifista del PSOE, -diem suposadament perquè el PSOE ha justificat d'altres agressions imperialistes contra els pobles-, tampoc no. Com tampoc no compartim la reacció de les velles files dels PC's (a IU, per exemple) que pretenen minimitzar la repressió de Castro recorrent al mètode del vell estalinisme, ni tampoc la dels qui en nom del pacifisme neguen la defensa de Cuba, perquè també hi ha violència.

El nostre suport complet a Cuba i la revolució contra l'imperialisme no s'identifica amb la defensa del règim opressiu de Castro, ben al contrari creiem que el manteniment de la dictadura dificulta enormement les tasques pròpies de la lluita contra l'imperialisme. Sense voler fer un paral·lelisme sobre el contingut dels règims, volem recordar que la nostra oposició a la intervenció internacional contra el poble iraquí en la recent guerra imperialista no té res a veure amb minimitzar o amagar la crueltat del règim de Sadam. La primera tasca d'una política revolucionària és dir la veritat al moviment, sense pintar les coses de color de rosa per a, suposadament, facilitar l'acceptació d'unes premisses polítiques.

Josep Lluís

Argentina

Desallotjament i repressió a Brukman

El 19 d'abril ens arribava dels companys del FOS –secció argentina de la LIT-CI- la informació que aquella matinada va ser desallotjada per la força (200 policies) la fàbrica Brukman, que està produint en mans dels seus treballadors des de novembre de 2001. Extractem dels seus diferents informes la situació creada, i el marc en què es presenten les eleccions del 27 d'abril.

Hi ha una ofensiva repressiva que, aprofitant el reflux de les mobilitzacions, té per objecte resoldre alguns problemes al proper govern.

La setmana passada va ser

piqueteros de la ciutat petrolera de Comodoro Rivadavia, entre els que hi ha dirigents del nostre partit. La resposta a la detenció de Pepino no es va fer esperar: talls a Mosconi, Comodoro, el Puente Pueyredón, una important mobilització davant la Casa de Salta... Però encara és poc en relació a la campanya necessària per aconseguir el seu alliberament.

La mateixa política repressiva es reflecteix en l'intent de desallotjar Zanón –emblemàtica fàbrica ocupada a Neuquén- cosa que es va poder impedir, de moment, per la forta reacció dels treballadors de la zona. O en el desallotjament que sí es va imposar a Sasetru. O en les detencions de dirigents de la CTA a Jujuy.

Des de la desocupació de Brukman, que va quedar acordonada per les forces repressives, es va organitzar a la porta una concentració d'organitzacions polítiques i socials d'esquerra, mentre es



detingut Pepino Fernández (juntament amb altres lluitadors de Salta). Pepino és el principal dirigent de la UTD de Mosconi (Salta), que va ser el sector que va dirigir des de desembre de 2001 pràcticament tota la vida de la província, des de l'obtenció de llocs de treball arrancant-los a les multinacionals petroleres, garanties alimentàries per a la població, millores salarials, elecció de càrrecs públics per les assemblees com en el cas de l'Hospital... El seu exemple va ser seguit per altres organitzacions que van formar l'anomenat Bloque Piquetero, un dels impulsors del qual van ser els



realitzaven negociacions entre els obrers de Brukman i la Justícia (l'ordre de desallotjament va ser donada per un jutge). L'objectiu és tornar a prendre la fàbrica. El govern de la ciutat diu no tenir res a veure amb el desallotjament i està intentant aconseguir una conciliació. Tanmateix, el dia 22, el govern de Duhalde reprimia durament la marxa d'uns 10.000

manifestants que, a la porta de Brukman, exigien la retirada de la policia i la devolució de la fàbrica als seus treballadors. La marxa estava encapçalada per les Madres de la Plaza de Mayo, diputats d'esquerra, diputats de la CTA, dirigents de SUTEBA Matanza, i composta per totes les organitzacions piqueteres, assemblees populars, organismes de drets humans i alguns sindicats i partits d'esquerra. Els manifestants van ser perseguits per diverses illes de cases. El balanç va ser de més de 200 detinguts i una quantitat incerta de ferits. Les accions van continuar fins a la nit, amb mobilitzacions davant les comissaries on estaven els detinguts, que foren posats en llibertat un cop fixats. La repressió va

ser tan salvatge que fins i tot van gasejar l'Hospital Garrahan (hospital de nens d'alta complexitat), amb l'excusa que s'hi havien refugiat alguns manifestants, amb perill per la vida dels petits pacients.

Estem davant un nou intent –com el del 26 de juny de l'any passat, amb la massacre del Puente Pueyredón– d'acabar mitjançant la repressió amb el procés de lluites obreres i populars obert amb l'Argentinazo del 20/12/01. Per aturar-lo hi ha convocades noves mobilitzacions. Des d'aquestes pàgines animem les organitzacions socials, sindicals i polítiques de l'Estat espanyol a fer arribar per e-mail a l'ambaixada de l'Argentina: embajada@portalargentino.net - el seu rebuig a la repressió, l'exigència de la devolució de Brukman als treballadors i la llibertat de Pepino Fernández i la resta de lluitadors detinguts (envieu-nos-en una còpia per a fer-la arribar als lluitadors argentins).



México

Euzkadi: contra la multinacional

A través dels companys del POS (secció mexicana de la LIT-CI) vam ser informats de l'intent de desallotjament de l'empresa Euzkadi –de la multinacional alemanya Continental, de pneumàtics- el passat 10 d'abril. Aquesta empresa va ser tancada fa més d'un any, i a partir de llavors els treballadors porten una duríssima lluita defensant la fàbrica per tal que no fos desmantellada, van fer marxar a la capital, van confluïr en la seva lluita amb els camperols d'Atenco i d'altres sectors obrers... i l'any passat van participar del Foro Social Transatlàntic a Madrid i van recórrer diverses empreses a Barcelona, de camí a Alemanya. Allà van buscar el suport dels treballadors i accionistes crítics de la Continental i es van entrevistar amb la patronal de la multinacional. També van anar al Parlament Europeu, tot coincidint amb la visita del president mexicà Fox, per exigir responsabilitats i solucions. La mobilització estatal i internacional va tenir efecte a l'aturar el procés de tancament. Però no es va arribar a solucionar i ara la patronal intenta el desallotjament amb la policia. Però ni així no paren els lluitadors mexicans: han aturat el desallotjament i preparen pel proper 20 de maig tornar a estar a Alemanya, tornar a l'assemblea d'accionistes, i aquesta vegada ja han sigut els seus companys alemanys els qui exigeixen que el Ministeri d'Economia alemany i l'ambaixada de Mèxic prenguin part en l'assumpte i seguïn a negociar amb la patronal, mentre que han aconseguit que el diputat Prof. Dr. Ernst Ulrich von Weizsaecker estigui disposat a assumir la moderació del diàleg.

Recolzem la seva lluita enviant comunicats al SNRT d'Euzkadi: jtnmex@hotmail.com

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Apdo. Correos 23036 CP - 08080 de Barcelona
Apdo. Correos 206 CP- 17080 de Girona
Apdo. Correos 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://personal.telefonica.terra.es/web/luchainternacionalista/>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

